

נאסרת בלא קנוי, וכמו שצאנו שצאופן כזה אם הי' קנוי היא נאסרת, שעי' קנוי נוסף עלי' שם עומאח וערוה והיא נאסרת כמו צומרת יבם שקינה לם היבם, והתוס' שם ציטטת הקשו עוד וכתבו ועוד דחיתסר משום דרב המנונא דאמר שומרת יבם שזנחה אסורה ליבמה, ולי"ע מאי שייך כאן לדרב המנונא דממ"נ אי קונה אותה הראשון כבר אינה יבמה ואשת איש היא, ואי אינה קונה אותה, אי"כ גם השני יבם הוא ומדוע תיחסר, ולהתבאר אפשר דהכי פירושא שהקשו שעכ"פ לרב המנונא הסובר דאף שומרת יבם שזנחה אסורה ליבמה אפילו לרבן הרי שסובר דלא צעיק ביאה של עריות ועומאח לענין שתיחסר צננות, קשה לפי"ז מר"ש מדוע לא תיחסר אף שתיחשט ממיתה, מ"מ אשת איש היא אוצר החכמה
מ"ח"ג 1234567 ותיחסר ודו"ק היעב.

ונראה שדברינו מוכרחין שר"ע סובר דכל חייבי לאוין שם עריות עלייהו ולא רק שכן איסורי לאוין, מהא דאית מ"ד הסובר אליבא דר"ע שרק חייבי לאוין דשאר אין קדושין תופסין בהן, ומכן כיו הולד ממנה, ולא משאר חייבי לאוין שאין דשאר ומשום דר"ע יליף מולא יגלה כנף אציו וסבר כר"י דצננות אציו איירי וסמך ללא יבא ממנה, כדאיתא צ"פ החולק דמ"ע א', ואינו מובן סוף סוף מהיכי חיתי לן לחלק בין חייבי לאוין דשאר או אין דשאר ואינה סברה יש צה, ולהתבאר העעם והסברה צה דסובר דה' מ"ד דשם עריות שייך רק צאם בן של שאר, אבל צשאין של שאר ואין זה איסור קרובות לא שייך צה שם עריות אלא הוא איסור לאוי בעלמא, ואידך מ"ד סובר דמ"מ איסורא אף שאין דשאר דולה יגלה כתיב כמבואר שם בגמ' גלי רחמנא דכולהו בן איסור ערוה וממילא שמעיין דלכל חייבי לאוין שם עריות עלייהו ואף צלאו כזה שאיתרבי לתפיסת קדושין וכמו יבמה לשוק אליבא דשמואל דמספקי' ל' לשיטת רש"י צסוף פ' החולק וכמו שנתבאר למעלה ודו"ק.

פ"ב ה"ט"ז, [א] כל אשה שצאו שני עדים והעידו שזינתה עם זה כשהיתה תחת צעלה הראשון הרי זו תלא מזה, ואע"פ שיש לה צנים ממנו, וכל מקום שאמרנו תלא תלא בלא כתובה עכ"ל, דין זה תמוה וכבר תמה צה כאן האור שמח, הלא מפורש כתב הרמב"ם צפכ"ד מהל' אישות ה"ד שאפילו חייבי לאוין אם הכיר צה יש לה כתובה, וכש"כ כאן סוטה לצועל אינו אלא איסור עשה ונעמאח, ובחייבי עשה כתב שם הרמב"ם שאפילו אם לא הכיר צה יש לה כתובה, ומדוע אין לה כתובה, והרי כאן הכיר צה שהצועל הוא והיא יודעת צעלמן, ואמאי אין לה כתובה.

ונראה צה, דמה שכתב הרמב"ם צפכ"ד מהל' אישות שאם הכיר צה אף חייבי לאוין יש להן כתובה, משום שרצה לחוק מנכסיו, אין הפירוש משום שהחייב עצמו לה מרצונו אף שידע שיטעך לגרשה, דצעיקר הכתובה הרי לא התחייב כלום ואף אם לא כתב לה כתובה ג"כ חייב, אלא עיקר הכוונה הוא, לפי מה שכתב הרמב"ם לעיל צה"ג שם שלכן אין לחייבי לאוין שלא הכיר צה עיקר הכתובה משום שהיא חקנת חכמים כדי שלא תהי' קלה צעינו להוילא, והואיל ולא הכיר צה אין לה העיקר, שאדרבא תהי' קלה צעינו להוילא, ע"ז אמרינן שאם הכיר צה וגמלה, שיהי' לה כדין כל אשה צה האופן נכללה אף זו בחקנת החכמים לחייבו צכתובה מדין התקנה, ולא מחיוב חדש שהחייב, וכן הוא בחייבי עשה אף שלא הכיר צה, מאחר שאיסורן קל, הן נכללו בחקנת חכמים לחייב הצעל כתובה, וע"כ סובר הרמב"ם שכמו שכל אשה הכשירה שזינתה איצדה כתובה משום שהיא גרמה על עצמה להיחסר שוילא וכמו שכתב הרמב"ם שם

פ"ב ה"י"ב. [א] כל אשה שהיה לה קינוי וסתירה ולא שחתה מי המרים בין שלא רצה צעלה להשקיתה בין שלא רצתה היא ובין שצא לה עד עומאח או הודית או היתה מאלו הנשים שאין ראיות לשות או שקנאו לה צ"ד, והואיל ונאסרה על צעלה מכ"מ הרי היא אסורה על זה שנתיחדה עמו לעולם כדרך שהיא אסורה על צעלה, ואם עבר וגמלה מוילאין אותה מתחתיו צגע אפילו היו לה כמה צנים ממנו מפי השמועה למדו כשם שאסורה לצעל כך אסורה לצועל עכ"ל.

יעויין כאן צמל"מ שהביא מהירושלמי צאם היא היתה אנוסה או שוגגת והצועל מיד אי נאסרת על הצועל, צכתוצות ד"ע א' מפורש שלכן לא נאסרה צת שבע על דוד משום שצאונם הי', הרי מפורש אף שדוד היה צרצון מ"מ מאחר שהיא היתה אנוסה, ופשוט הוא שהרי היגעמאח נאמרה עלי' ואם היא נעמאח נאסרה להצועל ולהצועל וע"כ תלי' אם היתה מידה יש כאן ונעמאח ולא אם היתה אנוסה אין כאן ונעמאח עלי', וע"כ מותרת ג"כ אף שהוא הי' מיד, ולא משום שאיסורא דצועל הוא ע"י מה שאסרה על הצעל, וצאונם שלא נאסרה להצועל ממילא אין איסור על הצועל, דמנ"ל לומר כן, וצפשונו כמו שיש איסור על הצעל כך אסרה התורה על הצועל, אלא עיקר העעם, שאם היא היתה אנוסה הלא לא נעמאח מאחר שאנוסה היתה, ומה שכתב כאן הרמב"ם והואיל ונאסרה על צעלה מכ"מ הרי היא אסורה על זה שנתיחדה עמו, כוונתו שהדין קינוי וסתירה האוסר, הדין הוא שלא רק שנאסרת לצעל אלא נאסרת גם להצועל, אבל אין כוונתו מתוך